



لبرون جیمز فوق ستاره سال های اخیر NBA، سعی دارد با چنین اسلمدانک هایی یاد مایکل جردن را زنده کند

حسرت بزرگ برای لبرون جیمز؛ مایکل جردن جدید NBA

«دیو» به فینال نرسید

آرش راهبر

برای همه آنهایی که هنوز با اسم مایکل جردن و پرش های اعجاب انگیزش به سوی سبد زندگی می کنند، یک چهره جدید و جذاب داریم. چند سالی است که بدل مایکل جردن در مسابقات حرفه ای بسکتبال آمریکای ظهور کرده و مثل خود او هم شماره ۲۳ را می پوشد. لبرون جیمز - بازیکن هیجان انگیز کلیولند کاوالیرز - فوق ستاره سال های اخیر بسکتبال آمریکاست و مثل یک ماشین گلزنی سبدها را فتح می کند. این اعجوبه ۲۵ ساله یک دکل ۲۰۳ سانتی متری است که با کوهی از عضله از هر سدی عبور می کند. لازم نیست خیلی طرفدار بسکتبال باشید؛ دانستن در مورد این مایکل جردن آینده (و حتی شاید همین الان) برای همه لازم است.

است. برای فوق ستاره کاوالیرز از دست رفتن فینال به قیمت پایانی بر یک آرزوی بزرگ و قدیمی بود و ظاهر لبرون جیمز این حق را برای خود قائل بود که چنین برآشفته شود: «من یک مبارز بزرگ هستم، شما هم من را می شناسید. وقتی کسی شمارا شکست می دهد نباید بر روی بد سمت او و بهش تبریک بگویید...»

جیمز با حرارت بیشتری ادامه داد: «اینکه بعد از باخت بروم و دست حریفم را بفشارم هیچ حسی در من بر نمی انگیزد». پس از شنیدن این جملات بسیاری خود را جای لبرون جیمز گذاشتند تا به نوعی ناراحتی ناشی از شکست را توجیه کنند اما واکنش بسیاری هم انتقادی بود. بعضی از رسانه ها از مایکل جردن مثال آوردند که الگوی همیشگی لبرون جیمز بوده است. نوشتند که مایکل جردن همیشه عادت داشت بعد از

«من یک برنده ام...» لبرون جیمز برخلاف همیشه این بار این جمله مغرورانه را بر زبان نیاورد. رویای او بر باد رفته بود و دیگر حسی برای بیان چنین جملاتی باقی نبود. ستاره نوظهور مسابقات بسکتبال حرفه ای آمریکا (NBA) پس از شکست تیمش در فینال کنفرانس شرقی، از حضور در دیدار پایانی فصل بازماند و این اتفاق کام او را حسابی تلخ کرد. لبرون جیمز که اساساً با چیزی به نام شکست غریبه است و هضم چنین واهی را برای مخیله اش ممنوع کرده، پس از پایان ششمین بازی مقابل اورلاندو از فرط عصبانیت حتی در سالن کنفرانس خبری ظاهر نشد. او بدون آنکه به حریف تبریک بگوید یا مثل دولت هوارت - ستاره اورلاندو - در برابر خبرنگاران ظاهر شود و احساسش را از این بازی بیرون بریزد، سالن را ترک کرد و در سکوتی غضبناک محو شد.

فردای آن روز اما ستاره بی چون و چرای کلیولند، اولین واکنش های خود را نسبت به رفتارش بروز داد و رفته رفته بقیه متوجه شدند که ماجرا از چه قرار

سخت ترین شکست ها هم سراغ تیم برنده برود و دست آنها را به نشانه تبریک فشار دهد. مژیک جانسون، لری برد و ایزیا توماس، دیگر ستاره های دوران کودکی لبرون جیمز هم این چنین بودند. اما انگار لبرون جیمز می خواست خاطره رفتار ناشایست جو دومر را تکرار کند. جو دومر یک بار پس از شکست دیترویت پیستونز در برابر شیکاگو بولز، دست مایکل جردن را برای خوش و بش رد کرد و کلی انتقاد را به جان خود خرید.

حسرت بزرگ

لبرون جیمز - فوق ستاره کلیولند کاوالیرز - همچنان که خود اعتراف می کند یک مبارزه جوی واقعی است و از دست رفتن شانس حضور در آخرین و مهم ترین پیکار فصل یقیناً غم انگیز بوده است. او یک تنه تیم نه چندان قدرتمند کلیولند کاوالیرز را تبدیل به قدرت کنفرانس شرقی کرد و آن را تا فینال آن منطقه بالا کشید. برای لبرون جیمز حضور در فینال NBA به معنی پر کردن یک جای خالی در خور جین افتخارات است اما امسال هم کسب این عنوان عملی نشد. برای آنهایی که او را با مشاهیر بسکتبال حرفه ای آمریکامثل مایکل جردن، مژیک جانسون، لری برد و ویلت چمبرلن مقایسه می کنند حضور نداشتن در فینال NBA همیشه یک خلأ بزرگ محسوب می شود و شاید به همین خاطر بود که لبرون جیمز پس از چهارمین باخت در برابر اورلاندو این چنین اختیار از کف داد. داریل اسمیت، یکی از کارشناسان مشهور بسکتبال آمریکا که همیشه از لبرون جیمز تعریف می کند، بعد از ماجراهای پایان بازی کلیولند و اورلاندو نوشت: «برای من که همیشه دوستدار بازی لبرون جیمز بوده ام این رفتار، غیرمنتظره و ناامید کننده بود. او الگوی بسیاری از بازیکنان آینده مسابقات NBA است و چنین رفتاری هرگز احساس خوبی به جوان ترها منتقل نمی کند.»

از باخت حرف نزن

«من یک برنده ام...» این جمله لبرون جیمز حالا دیگر مثل رجز خوانی های محمدعلی کلی - ستاره پر حرف سال های دور بوکس - مشهور شده. ستاره ۲۵ ساله بسکتبال آمریکاز همان روزهای نوجوانی که در مسابقات دبیرستان ها گل کرد و در مسیر ترقی قرار گرفت، روحیه جنگندگی فوق العاده ای داشت. با همین روحیه بود که لبرون نوجوان ۳ بار عنوان «آقای بسکتبال» را در دبیرستان های اوهایو به دست آورد.

هنوز ۱۸ سال نداشت که برای تماشای بازی هایش در دبیرستان حدود ۳ هزار نفر به زور خود را در سالن ورزشی جامی دادند. اما در ۱۸ سالگی آفق جدیدی برای او ترسیم شد. باشگاه کلیولند کاوالیرز او را برای بازی در مسابقات NBA استخدام کرد و همان موقع بود که کمپانی البسه ورزشی نایک یک قرارداد ۹۰ میلیون دلاری (به عدد دقت کنید) با این پسرک تکنیکی امضا کرد تا در طول ۱۰ سال فقط کفش های نایک بپوشد. لبرون جیمز که در علاقه مندی به مایکل جردن کبیر تا انتها پیش رفته بود مثل ستاره سابق شیکاگو بولز شماره ۲۳ را برای خود انتخاب کرد و طولی نکشید که مهارت های او را در زمین تکرار کرد.

لبرون جیمز از فصل ۲۰۰۴-۲۰۰۳ و از بازی در برابر ساکرامنتو کینگز وارد میدان NBA شد و جالب است که در همان اولین دیدار مهارناشدنی نشان داد. لبرون ۱۹ ساله در اولین بازی ۲۵ امتیاز گرفت، ۹ پاس منجر به گل داد و ۴ بار توپ ربایی کرد. او این چنین پادشاهان ساکرامنتو را خرد کرد تا بعداً لقب پادشاه جیمز (King James) را به دست آورد. جیمز در فصل ۲۰۰۴ عنوان پدیده مسابقات یا Rookie را به دست آورد و فرصت یافت در تیم ستاره های سال اولی قرار گیرد؛ فصل بعد هم او به جمع ستاره ها دعوت شد و در فصل های ۲۰۰۸-۲۰۰۶ در بازی ستاره ها برای کسب عنوان با ارزش ترین بازیکن MVP شرکت جست. در فصل ۲۰۰۸ قهرمان امتیاز آوری شد و در فصل ۲۰۰۹ نیز با ارزش ترین بازیکن لقب گرفت.

لبرون جیمز در تیم ملی آمریکا هم یک قهرمانی و یک مدال برنز در المپیک های پکن و آتن را به دست آورده است.



در فهرست ستاره‌های
NBA مایکل جردن از
نظرهای مختلف واقعا
بی‌رقیب است



تالار افتخارات NBA

غول‌های ۲ متری

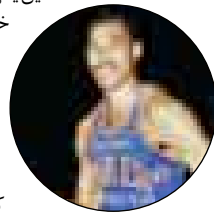
از بین آسمانخراش‌هایی که تا به حال در لیگ بسکتبال آمریکا حضور داشته‌اند تعداد قابل توجهی هستند که به عنوان ستاره سیدها شناخته می‌شوند اما عده آنهایی که ابر ستاره‌اند و رکورد های جاودانه دارند چندان هم زیاد نیست. این ۶ نفر به زعم کارشناسان فن، بیش از بقیه در فتح سبدها موفق بوده‌اند:

بیل راسل



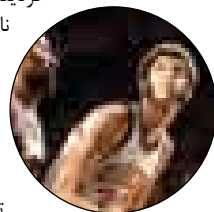
ستاره ترکه‌ای تیم بوستون سلتیگز متولد ۱۹۳۴ است و از سال ۱۹۵۶ تا ۱۹۶۹ در NBA درخشیده. بیل راسل از نسل دایناسورها محسوب می‌شود و با ۲/۰۸ متر بلندی قد از غول‌های زمان خودش بوده. او سلطان ریباوند بوده و در حالی که ۱۴۵۲۲ امتیاز در طول دوران حرفه‌اش به دست آورده، موفق به انجام ۲۱۶۲۰ ریباوند هم شده است. بیل راسل با سلتیگز چندین قهرمانی در NBA به دست آورده و چند بار هم در تیم منتخب پایان فصل حضور پیدا کرده است.

ویلت چمبرلین



این یکی هم از آن سیاه‌های غول‌آسای است که در زمان خودش بی‌رقیب بوده. ویلت چمبرلین با ۲/۱۶ متر قد و ۱۲۵ کیلوگرم وزن، حدود ۱۸ سال در لیگ بسکتبال آمریکا بازی کرد و از این رهگذر ۳۱۴۱۹ امتیاز، ۲۳۹۲۴ ریباوند و ۴۶۴۳ پاس منجر به گل به دست آورد. او در تیم‌های فیلادلفیا، لس‌آنجلس لیکرز و سن دیه‌گو بازی کرد و در سال ۱۹۹۹ هم درگذشت.

کریم عبدالجبار



فردیناند لیو آلسیندور پس از تشریف به دین اسلام به نام کریم عبدالجبار شناخته شد و با این نام در دنیای بسکتبال حرفه‌ای تا قلب آسمان‌ها پیش رفت. عبدالجبار با قد ۲/۱۸ سانتی‌متر و وزن ۱۰۲ کیلوگرم توانست ۳۸۷۲۸ امتیاز بگیرد که رکورد بی‌نظیری است. او ۱۷۴۴۰ ریباوند موفق و ۳۱۸۹۹ بلاک داشته است و ۶ بار در لباس تیم‌های میلوواکی و لیکرز قهرمان لیگ شده است. کریم ۲۰ سال در لیگ حرفه‌ای آمریکا حضور داشته و ۶ بار هم عنوان «بازارزترین بازیکن» را به دست آورده است.

لاری برد



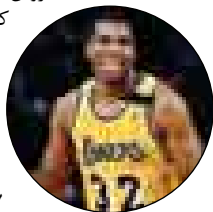
تنها سفید پوست این جمع، لاری برد، فوروارد تیم باستن سلتیگز است که از سال ۱۹۷۹ تا ۱۹۹۲ با پیراهن این تیم در NBA بازی کرد و هرگز لباسش را عوض نکرد. لاری برد جوان، استاد توپ ربایی بود و در این سال‌ها ۱۵۵۶ بار توپ نارنجی رنگ را از دست حریفان ربود. او ۱۲۱۷۹۱ امتیاز و ۵۶۹۵ پاس منجر به گل را هم در سیاه خود ثبت کرده و ۳ بار قهرمان لیگ شده است. لاری برد ۱۲ بار در لباس تیم «ستاره‌های فصل» را پوشیده و ۳ بار هم بازارزترین بازیکن فصل شده است.

مایکل جردن



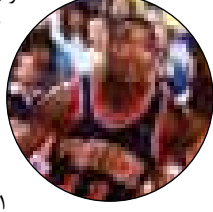
شماره ۲۳ افسانه‌ای شیکاگو بولز، تنها زیر ۲ متر قد دارد اما انگار قدرت بیشتری برای غلبه بر جاذبه زمین داشت. مایکل جردن از سال ۱۹۸۴ تا ۲۰۰۳ در لیگ آمریکا حضور داشت و تمام افتخاراتش را با شیکاگو به دست آورد. او البته ۲ سال هم در واشنگتن ویزاردز بازی کرد و خاطره پروازهای باشکوهش به سوی سید را زنده کرد. مایکل جردن توانست ۳۲۲۹۲ امتیاز به دست آورد در حالی که تعداد ریباوند های او ۶۶۷۲ و پاس‌های منجر به گلش هم ۵۶۳۳ است. جردن ۶ بار قهرمانی در لیگ را تجربه کرده و ۵ بار هم بازارزترین بازیکن شده است؛ جالب‌تر اینکه ۱۴ بار هم در تیم منتخب ستاره‌ها (All Stars) حضور داشته است.

مژیک جانسون



اروین جانسون آن قدر پاس‌های زیبا و جادویی داد که به مژیک (جادویی) جانسون تبدیل شد. او متولد ۱۹۵۹ است و با ۲/۰۶ متر قد و ۱۱۶ کیلوگرم وزن از بهترین‌های لیکرز از سال ۱۹۷۹ تا ۱۹۹۱ بود. مژیک البته در سال ۱۹۹۶ بازگشتی به میدان داشت که فقط یک سال ادامه داشت. غول لیکرز ۱۴۷۰۷ امتیاز و ۵۵۹۶ ریباوند داشت اما پاس‌های منجر به گل او، به ۱۵۱۴۱ عدد می‌رسد که یقیناً دست نیافتنی است. جانسون ۵ بار قهرمان لیگ شد.

ایزیا توماس



هر چند ستاره‌های بی‌نظیر دنیای بسکتبال حرفه‌ای آمریکا، معمولاً بالای ۲ متر قد دارند اما این دلیل نمی‌شود که از بین کوچولوها کسی شانس قرار گرفتن در بین اسطوره‌ها را نداشته باشد. ایزیا توماس - گارد رأس فوق‌العاده تیم دیترویت پیستونز از سال ۱۹۸۴ تا ۱۹۹۱ - از جمله بهترین‌های NBA بود و با وجود قدی حدود ۱۸۵ سانتی‌متر همیشه موی دماغ غول‌ها تلقی می‌شد. ایزیا توماس که به «زک» ملقب بود، ۹۷۹ بار در NBA بازی کرده و در این مدت ۱۸۸۸۲ امتیاز به دست آورده، ۹۰۶۱ پاس منجر به گل داشته و ۱۸۶۱ توپ ربایی را هم ثبت کرده است. او ۱۲ بار در «All Stars» حضور یافته و ۲ بار هم با دیترویت به قهرمانی رسیده است. گارد رأس فوق‌العاده دیترویت بعد از بازنشستگی، مربیگری را هم تجربه کرد و حالا از مربیان مستعد NBA محسوب می‌شود.

مقایسه ۲ ستاره قدیم و جدید

جیمز بهتر است یا جردن؟

خیلی‌ها مثل لبرون جیمز بعد از تماشای مسابقات مایکل جردن در NBA به سرشان زد که بسکتبالیست شونده؛ بنابراین عجیب نیست که یکی مثل همین جناب جیمز حالا خودش را در سطح اسطوره شیکاگو بولز ببیند. این روزها بسیاری از کارشناسان او را در حد جردن می‌بینند اما به راستی کدام یک از این دو بهتر هستند؛ مایکل جردن یا لبرون جیمز؟

● قهرمانی در NBA

مایکل جردن یا لیباس بولز ۶ بار توانست قهرمان NBA شود. در این بخش اما لبرون جیمز حسرت بزرگی دارد؛ او با کلیونند فقط یک بار در فینال حاضر شده که آن را هم به سن آنتونیو باخته است.

● امتیاز کل

مایکل جردن در هر مسابقه لیگ به طور متوسط ۳۰/۱ امتیاز کسب کرده و در رقابت‌های پلی آف هم ۳۳/۴ امتیازی است. لبرون جیمز جوان اما در لیگ ۲۷/۵ امتیاز برای مبارزه کسب کرده و در پلی آف هم متوسط ۲۹/۴ امتیاز را به دست آورده. البته جردن این شانس را داشته که در تیم قوی‌تری بازی کرده است.

● دفاع

مایکل جردن در هر مسابقه به طور متوسط ۲/۳۵ توپ ربایی داشته و تعداد بلاک‌های او هم ۰/۸ است. لبرون جیمز اما در توپ ربایی متوسط ۱/۴ و در بلاک هم ۰/۴ را به دست آورده است. اختلاف در ریباوند متفاوت می‌شود؛ تا جایی که جردن در هر مسابقه ۶/۲ ریباوند داشته، در حالی که لبرون جیمز با ۷ ریباوند در هر مسابقه کمی بهتر است. البته در جمع‌بندی توپ ربایی و بلاک و ریباوند، باز هم وضعیت جردن بهتر است چون مانع بزرگ‌تری برای گلزنی حریف بوده.

● کمک به حمله

در بخش پاس منجر به گل ارقام جالب‌تری می‌شوند. مایکل جردن به طور متوسط در هر مسابقه ۵/۳ پاس منجر به گل داشته، در حالی که لبرون جیمز ۷ پاس منجر به گل را ثبت کرده است. در واقع این جیمز است که در حمله ذکاوت بیشتری از خود نشان می‌دهد.

● پر تاب‌ها

مایکل جردن در طول دوران حضورش در زمین بسکتبال گل‌های زیادی زده است. از جمع پر تاب‌های او در محوطه دوزنقه ۴۷/۱ درصد گل شده‌اند، از جمع پر تاب‌های ۳ امتیازی او ۳۲/۷ درصد وارد سبد شده و در پر تاب‌های پنهالی هم ۸۳/۵ درصد توپ‌هایش امتیاز آورده است. لبرون جیمز هم در محوطه دوزنقه موفق شده ۴۷/۱ درصد توپ‌هایش را گل کند، در پر تاب‌های ۳ امتیازی ۳۲/۸ درصد موفق بوده و در پر تاب‌های پنهالی آزاد هم ۷۳/۸ توپ‌هایش را گل کرده.

● خطای شخصی

مایکل جردن با ثبت متوسط ۲/۶ خطا در هر مسابقه امتیاز کمتری در این بخش می‌آورد چون لبرون جیمز تاکنون ۲ خطا در هر مسابقه را ثبت کرده. به‌رحال اگر بازیکنی در لحظات حساس کمتر خطا کند، ارزش بیشتری خواهد داشت.

● حاصل جمع

هر چند قضاوت را به عهده خودتان گذاشته‌ایم اما اگر از ما بپرسید، باید بگوییم که مایکل جردن هنوز بهتر از لبرون جیمز است. شاید تفاوت این ۲ نفر به این برمی‌گردد که مایکل جردن فنون بسکتبال را در دانشگاه توسعه داده و روی همه جوانب این ورزش کار کرده اما لبرون جیمز یکر است از مدرسه یا به رقابت‌های حرفه‌ای گذاشته است. در عوض، لبرون جیمز هنوز خیلی جوان است و می‌تواند تا چند سال دیگر بهتر از جردن هم بشود.